

BOGDAN ALECU

CETATEA

ROMAN

NICULESCU

BOGDAN ALECU

CETATEA

ROMAN

NICULESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALECU, BOGDAN

Cetatea / Alecu Bogdan. - București : Editura Niculescu, 2021

ISBN 978-606-38-0573-8

821.135.1

© Editura NICULESCU, 2021

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România

Telefon: 021 312 97 82; Fax: 021 312 97 83

E-mail: editura@niculescu.ro

Internet: www.niculescu.ro

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 385, 021 312 97 82

Redactor: Liliana Scarlat

Tehnoredactor: Lucian Curteanu

Copertă: Carmen Lucaci

ISBN 978-606-38-0573-8

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU. Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial OXFORD UNIVERSITY PRESS în România.

E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

PROLOG

Înțeleptul se plimba agale prin curtea cetății. De ceva vreme, nu mai scosese niciun cuvânt. Discipolii îl urmau și ei tăcuți, respectându-i meditația sau poate ei înșiși meditând la ceea ce înțeleptul le spusese mai devreme.

Părul și barba îi erau albe, destul de lungi ca vântul slab ca o adiere să se joace la nesfârșit cu ele. Toga albă, imaculată, îi ajungea până la pământ, îmbrăcându-i complet trupul masiv. Urâtenia aparentă a chipului trecea neobservată datorită ochilor care captau în totalitate atenția interlocutorilor. Ochi care pătrundeau lumea, de la începuturile până la sfârșitul ei.

Se opri din mers, se întoarse către discipoli, îi privi câteva clipe zâmbind imperceptibil și le spuse:

— Dezbateră de astăzi se oprește aici. Mergeți și meditați la ceea ce am discutat.

— Dar, înțeleptule... Dacă totul există deja, dacă tot ceea ce facem este să ne reamintim, dacă ființa și ideile există și doar din când în când sunt aduse cumva împreună, alcătuind lumea pe care noi credem că o vedem în jurul nostru... Atunci nu ar trebui oare să înlocuim o sumedenie de cuvinte, precum *libertate, alegere*, cu... *predestinare*, de pildă? Pentru ce mai folosim astfel de cuvinte?

Ochii pătrunzători ai înțeleptului fixară chipul discipolului, cel mai ager la minte dintre cei pe care îi avea de ceva vreme în juru-i. După câteva clipe de gândire, îi vorbi cu o voce blândă, domoală, de o limpezime ce făcea aerul din jur să vibreze:

— Fiule, ceea ce ai spus mai devreme este ceea ce *ai ales* tu să spui? Este rezultatul gândirii tale? Noi toți suntem aici, acum, pentru că *am ales* să fim sau pentru că *nu* puteam să nu fim? Am dezbătut acest subiect astăzi, pentru că am vrut *noi* s-o facem, sau pentru că așa era menit să fie? Cuvintele *sunt* și doar ni le reamintim, sau le inventăm pe măsură ce avem nevoie de ele? Noi *suntem*?

Discipolii se uitară unii la alții câteva clipe, apoi plecară sporovăind de zor.

Cu un surâs întipărit pe față, înțeleptul îi privea cum se îndepărtau. Un surâs de dinaintea timpului. Cugeta la manifestarea revoltată pe care a avut-o ucenicul lui preferat și care era aidoma cu a multor alți elevi pe care i-a avut de-a lungul timpului.

„Astăzi a fost lecția cea mai grea. Decisivă! Își vor scrânti mințile dezbătând acest subiect. Așa este mereu. Este limita de netrecut pentru muritori. Și totuși, se încapățânează să încerce... Și poate că ultima întrebare pe care le-am pus-o ar fi trebuit, de fapt, să fie: «Voi sunteți?»”

Se îndepărtă încet, privind în depărtări, însoțindu-și pașii domoli cu toiagul strâmb de care nu se despărțea niciodată.

1

Conducea deja de ceva vreme și păreau să se apropie de destinație. Ea stătea în dreapta și scruta drumul care șerpuia printre și peste dealuri, atât cât putea vedea prin semiîntuneric, în lumina farurilor. Era o toamnă târzie de noiembrie, dar vremea era încă destul de plăcută. Începea să se însereze.

Punctul de întâlnire fusese de această dată autogara dintr-un mic orașel aflat pe la mijlocul distanței dintre orașul ei și orașul lui. De obicei se întâlneau în gara sau autogara unui astfel de oraș. El venea cu mașina, ea cu trenul sau autobuzul. Aveau de mers fiecare câteva sute de kilometri până la punctul de întâlnire. El își calcula timpul în așa fel încât să ajungă măcar cu o jumătate de oră înainte de sosirea ei. De la punctul de întâlnire, plecau apoi cu mașina lui la vreo pensiune mai deosebită, în câte un loc uitat de lume. Ea era cea care alegea cu grijă locul unde aveau să stea.

A ajuns, așa cum își propusese, înainte de ora la care trebuia să sosească autobuzul. Văzându-l intrând în autogară a ieșit din mașină și a pornit nerăbdător către peron. Ea era deja în picioare în autobuz, îl văzuse și-i zâmbea. Manevrele de parcare ale șoferului păreau exasperant de lente. În sfârșit, a coborât din autobuz și i-a sărit în brațe. Au rămas așa îmbrățișați câteva clipe, încurcându-i pe ceilalți pasageri care voiau să coboare din autobuz, bombănind nemulțumiți.

A ridicat-o cu tot cu geanta de voiaj și a început să fugă cu ea în brațe spre mașină. Nu mai erau chiar niște puștani, ba din contră, erau doi adulți în toată firea, dar reîntâlnirea îi făcea să se poarte ca niște adolescenți fugiți de-acasă. Privirile curioase și amuzate ale oamenilor din autogară îi însoțeau. Nu se sinchiseau câtuși de puțin de cei din jurul lor.

Ajunși la mașină, i-a așezat geanta de voiaj în portbagaj, lângă rucsacul lui. Sarcinile erau bine împărțite. Ea era responsabilă cu dulciurile, el aducea vinul lor preferat, micul player portabil și alte obiecte care le puteau fi de folos în escapadele lor, în funcție de unde îi purtau pașii sau de care erau condițiile pe care le găseau la destinație. Oricum era mai ușor să le arunce el pe toate

în mașină decât să le care ea cu autobuzul. Așa încât în portbagaj se aflau lanterne, saci de dormit, bețe de drumeție, pelerine de ploaie și cine mai știe câte altele.

Mașina era una mai degrabă veche decât nouă, ba chiar prea veche după părerea unora. Un model de teren, cu tracțiune integrală la nevoie. Lui nu-i păsa despre comentariile altora, era exact ceea ce-i trebuia, o mașină care îi asigura un grad suficient de confort, sigură, al cărei scop era unul foarte simplu și precis: de a-l duce din punctul A în punctul B. Și aici nu dăduse greș niciodată. Culoarea era cam fistichie, dar, pentru că o luase la mâna a doua, nu a avut prea multe opțiuni. Era genul care nu punea prea mult preț pe astfel de lucruri materiale. Mai ales pe mașini.

S-au suit în mașină și s-au luat din nou în brațe, sărutându-se îndelung, de astă dată cât de cât feriți de privirile curioșilor. Apoi, cu palmele pe obraji ei, privind-o în ochi, o întrebă:

— Unde mergem astăzi, iubito? Care e destinația finală?

— Mergem... mergem să căutăm cetatea!

Drumul, mai ales de când ieșiseră de pe autostradă, era pustiu. Îngust și pustiu. Ar fi trebuit să ducă într-un sat uitat de lume, mai exact la o

veche cetate unde plănuiau să înnopteze. Chiar în cetate! Ei doi și nimeni altcineva ... Toată cetatea numai pentru ei! Ea făcuse rezervarea și se întrebau ce fel de cetate o fi, în condițiile în care cele mai multe cetăți, mult mai cunoscute, erau niște ruine, câteva urme de ziduri de jumătate de metru înălțime, gropi săpate de arheologi și, cu puțin noroc, niște cioburi de oale.

Cel mai probabil, era vreo pensiune vecină cu rămășițele cetății, dar oricum nu mai conta. Important era că erau doar ei doi, singuri, neștiuți de nimeni, departe de rutina zilnică, de paradoxul monotoniei încapsulate în agitația vieții din marile orașe, departe de orice. Harta după care se ghidau și pe care ea o ținea desfășurată în poală, arăta că mai sunt doar câțiva kilometri, așadar, în cel mult jumătate de oră ar fi trebuit să ajungă.

Deși lui prea puțin îi păsa dacă este sau nu o cetate *funcțională*, ea părea un pic încordată. Doar ea se ocupase ca de obicei de problemele administrative și n-ar fi vrut să dea greș nici de data aceasta. Așa încât, ca să-i risipească îngrijorarea, și-a zis că ceva muzică ar mai micșora tensiunea. S-a gândit puțin ce s-ar potrivi momentului și a început să manevreze player-ul mașinii.

2

Muzica acoperea torsul motorului. Un ritm care se suprapune până la identitate cu ritmul biologic, cu cadența gândului, versuri care pot fi răstălmăcite în felurite chipuri. Splendid. În viața mea secretă, sunt singur și asta poate părea un paradox. De ce aș avea o viață secretă ca să fiu singur? De fapt, îmi construiesc o viață secretă așa cum vreau eu, cum nu pot s-o fac, de cele mai multe ori, în viața reală. O populez cu ce și cu cine vreau eu, îi dau un sens și un scop așa cum cred eu că viața ar trebui să aibă. Din când în când, pendulez între cele două vieți, sau cel puțin așa am impresia, mă refugiez când într-una, când într-alta, și nu mai știu care e reală și care e imaginară. De ce oare viața pe care o consider reală, n-ar fi, de fapt, tot o viață imaginară, proiectată de subconștientul meu? Și totul este o iluzie, culminând cu viața secretă creată în viața imaginară... Și tot așa. Vieți în alte vieți, ca o regresie la infinit.

Și toate au ceva în comun, căutăm adevărul, neștiind ce fel de adevăr o fi acela. De fapt, nu știm ce căutăm, dar am inventat un cuvânt pompos pentru asta: *adevărul*. Și ne forțăm să găsim o definiție acceptabilă pentru el. Dar fiecare îl definește cum crede de cuviință. Puține cuvinte au această proprietate. *Suflet, minte, Dumnezeu, bun, rău...* Oamenii au câte o definiție personală pentru fiecare dintre aceste cuvinte, dar când le folosesc, par să se înțeleagă între ei. Par numai... În realitate, suntem singuri, indiferent de care viață vorbim, și vorbim cu noi înșine în orice ipostază a celorlalți, inventați tot de noi, pentru a ne popula propria lume imaginată.

Trebuie să existe un început și un sfârșit. Poate *adevărul* este chiar dezvăluirea acestei taine. Unde și cum este el? Și mai ales care este semnificația acestuia? Nu cumva se încadrează în aceeași categorie de cuvinte care au exclusiv definiții subiective? Nu cumva *toate* cuvintele sunt așa și mai mult ne încurcăm în ele, încercând să exprimăm în cuvinte ceva ce nu poate fi exprimat, inefabilitatea vieții? Nu cumva de aici și senzația de iluzie, de incapacitate de a distinge între real și imaginar, de a identifica un țel, de a ști?

Viețile lor secrete se intersectaseră într-un moment oarecare. Cu siguranță, fiecare își scrisese propriul scenariu al vieții imaginare, însă unul dintre capitole părea să fie comun. Și de aici totul cursese normal. Își permiteau acest lux, de a evada din viața reală și de a mai adăuga câte o pagină la capitolul comun al vieții lor secrete.

Pentru perioade infime de timp, totul devenea altfel. Conta fiecare detaliu, fiecare clipă avea să devină importantă și re trăită de sute de ori, înapoi în viața reală, ori de câte ori mizeria cotidiană făcea apel la un substitut. Și erau norocoși că aveau acel substitut pe care să-l translateze la nevoie.

Oare translația asta ar putea fi totală, în sensul în care această viață secretă, desenată cu grijă, vecină cu perfecțiunea, ar putea deveni chiar viața reală? Sigur. Dar atunci, o altă viață secretă ar fi inventată, pentru că perfecțiunea vechii vieți secrete ar fi erodată de rutină, de dogme, de impac-tul cu realitatea impură. Și apare subit nevoia de a scrie un alt scenariu secret, după vechiul model, sau poate unul cu desăvârșire nou. E doar o chestiune de imaginație brodată pe negativul noii vieți reale. Sunt oameni care au curajul de a înlocui aceste scenarii, poate de mai multe ori în

viață. Rezultatul e tot timpul același. O altă viață secretă. Până murim. Murim mai întâi în viața secretă și după ceva timp, murim de-a binelea.

Ați văzut câți oameni morți umblă pe străzi? Ei au impresia că sunt vii, dar au murit în viața lor secretă și sunt doar niște actori care joacă după un scenariu pe care alții l-au scris deja pentru ei, la care nu au avut nici măcar cea mai mică contribuție. Un teatru de păpuși în care ațele nu sunt manevrate de vreo putere divină, ci de noi înșine. Cu o mână pe ațele noastre, cu cealaltă pe ale celor din jur. O împletire de mâini și ațe care se înnoadă, se gătuie, iar într-un sfârșit ne sufocă.

3

A auzit strigătul ei simultan cu claxonul grav și puternic și, ridicând instantaneu privirea, a văzut camionul care se îndrepta cu o lumină albă și orbitoare direct spre ei. De fapt, ei se îndreptau spre camion, mașina deviasse pe contrasens, în timp ce se străduia să citească ce scria pe ecranul player-ului.

Avea experiența șofatului de mulți ani, așa încât, fără să-și piardă cumpătul, a reușit să redreseze mașina și să evite în ultimul moment camionul care se pierdea în depărtare ducând cu el același claxon nervos.

— Ce naiba! Fii atent! i-a spus cu o voce tremurătoare.

— Iartă-mă, încercam să văd unde e melodia pe care o căutam. Dar și el simțea cum picioarele i s-au înmuiat. „De unde naiba o fi apărut? Tot drumul n-am văzut țipenie de om sau mașină... Ce prostie, tocmai acum când mai aveam câteva minute de mers!”

Se vedeau deja luminile satului. Au încercat să treacă repede peste acest incident. În fond, nu-și doreau să-și strice seara cu așa ceva. „Bine că nu s-a întâmplat ceva rău!” își spuse el.

Ajunși la intersecția din mijlocul satului, s-au oprit, încercând să se orienteze. S-au uitat de jur împrejur, dar în lumina săracă a lămpilor stradale, n-au putut trage nicio concluzie. Lângă zidul unei case era o siluetă, probabil a unui bătrân spijinit într-un baston, și el se pregătea să coboare pentru a-l întreba încotro este cetatea. „Dacă măcar o fi auzit de ea”, își zise zâmbind în sinea lui, nespunând nimic care ar fi putut s-o necăjească.

Deschisese ușa și deja era cu un picior afară când o auzi exclamând:

— Uite cetatea! Uite-o chiar aici în stânga. Parcă a apărut brusc de undeva, doar ne-am uitat înainte și n-am văzut nimic.

Zidurile cetății păreau enorme. Probabil cel puțin zece metri înălțime. Și în foarte bună stare. Ciudat că nu le-au văzut de cum au ajuns, probabil că spaima de pe drum le-a atrofiat unele simțuri sau poate doar le-a luat ceva timp să se obișnuiască cu lumina slabă de afară. Porni motorul și întoarse domol spre stânga. În lumina farurilor se vedea în stânga zidului o poartă de acces și un

drum printr-un fel de parc. Copaci uriași străjuiau drumul, frunzele căzute formau un covor care foșnea plăcut sub roți. Înaintau încet, pe lângă zidul cetății.

— Mergi înainte, trebuie să ajungem la casa parohială. Acolo mi-a zis îngrijitorul că locuiește împreună cu familia lui și de acolo luăm cheia.

Se gândi cum arată cheia pe care trebuie să o ia și și-o imaginea veche și uriașă, pe măsura porții cetății pe lângă care tocmai trecuseră. Cumva tot nu-i venea să creadă că cetatea este întreagă și oricum nu credea că vor locui în cetate. Probabil că mai degrabă în casa parohială sau în vreo altă căsuță aflată lângă cetate și folosită în scop turistic. Dar iarăși, pentru el nu conta prea mult. Deja era un plus că cetatea *există* și măcar vor putea să o viziteze, mâine la lumina zilei.

Se vedea o casă mare, la capătul drumului, luminată de un felinar exterior și păzită de un câine alb, uriaș, care părea să se bucure de venirea oaspeților. A oprit mașina și au coborât precauți, încercând să verifice dacă sentimentele câinelui dau semne de schimbare. Lătratul lui de bun venit îl anunțase pe îngrijitor că i-au sosit oaspeții așteptați, așa că omul venea deja în întâmpinarea lor.